Р Е Ш Е Н И Е
№ 42065

гр. София, 28.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 23 състав,** в закрито заседание на 28.10.2006 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

като разгледа дело номер **6579** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.176 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Постъпила е молба с вх. №35962/09.10.2026 г. по регистъра на АССГ от пълномощника на жалбоподателя –адв. К. М.-САК за допълване на постановеното по делото решение.

С молбата се твърди, че съдът не бил се произнесъл по цялото оспорване.

Твърдението се аргументира с доводи, че цялостната отмяна на акта се искала, поради осъществяването на „главното материалноправно основание“, а именно “изтекъл преклузивен срок по чл.208, ал.1 от ЗУТ за започване на отчуждителната процедура по чл.208, ал.1 от ЗУТ“.

Насрещната страна не депозира писмен отговор по молбата.

Молбата е допустима-налице са положителните условия, съотв.липсват пречките за упражняване на правото по чл.176, ал.1 АПК. Молбата за допълване на съдебното решение е подадена от страна по делото, чрез надлежно легитимирания с представителна власт неин пълномощник и при спазване на преклузивния 1-месечен срок.

Обстоятелствата по спора не обуславят разглеждането на молбата с призоваване на страните в открито с.з.

Разгледана по същество, молбата е изцяло неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл.176, ал.1 АПК, когато не се е произнесъл по цялото оспорване, съдът по свой почин или по искане на страна по делото, предявено в едномесечен срок, постановява допълнително решение.

Непълно е решението, което не обхваща целия спорен предмет поради липса на формирана воля на съда относно част от спорното право. Постановяването на допълнително решение предпоставя такава непълнота на решението, която може да се отстрани, без да се променя постановеното решение.

В случая непълнота липсва. Съдът се е произнесъл по целия спорен предмет, въведен с жалбата и уточняващата я молба- законосъобразността на Заповед №СОА26-РД40 - 52/07.05.2026 г., издадена от кмета на Столична община изцяло, а не само относно определения с нея размер на обезщетение за отчуждаването.

За сведение на пълномощника- адвокат на жалбоподателя следва да се посочи, че основанията за оспорване на ИАА са изрично разписани в чл.146 от АПК, като за тяхното осъществяване съдът следи служебно-чл.168, ал.1 от АПК.

Доводите и твърденията на страните следва да бъдат обсъдени в мотивите към съдебното решение, а не в диспозитива му. Следователно тяхното необсъждане по дефиниция не би могло да доведе до непълнота на съдебното решение.

Отделно от това съдът не може да не посочи, че нито с първоначалната жалба, нито с уточняващата я молба от 04.06.26 г., нито в проведените по делото открити съдебни заседания адв. М. е въвел довод за осъществяване на хипотезата на чл.208, ал.1 от ЗУТ. Направил го е за първи път след приключваните на устните състезания по делото на 30.06.26 г., в определения за това от съда срок, в писмените писмени бележки/ писмената защита от 01.07.26 г. Съгласно установената съдебна практика на Върховния касационен съд писмената защита, представена по реда на чл. 149, ал. 3 от Гражданския процесуален кодекс (ГПК), не представлява продължение на устните състезания. Предоставената на съда възможност при фактическа и правна сложност на спора да определи подходящ срок за представяне на писмени защити (чл. 149, ал. 3 ГПК във вр. с чл.144 от АПК) съставлява процесуален способ, с който страната може да изложи писмено, да систематизира и да детайлизира аргументите си в подкрепа на вече направеното пред съда становище по съществото на спора, но не и да въвежда нови доводи в подкрепа на своите искания и възражения. (Решение № 56 от 2016 г. на ВКС; Решение № 226 от 2014 г. на ВКС; мотивите към т. 11 от Тълкувателно решение № 6 от 06.11.2013 г. по тълк. д. № 1/2012 г. на ОСГТК на ВКС,

възприети и в последвалата съдебна практика-напр. Решение № 226 от 25.11.2014 г. по т. д. № 2568/2014 г. на ВКС, I т. о. и Решение № 56 от 28.06.2016 г. по т. д. № 3591/2014 г. на ВКС, I т. о.). Следователно доводът на адв. М. за изтекъл преклузивен срок по чл.208, ал.1 от ЗУТ за отчуждаване на имота, като несвоевременно въведен, изобщо не е подлежал на обсъждане в мотивите към решението.

Пълномощникът на жалбоподателя следва да съобрази още и това, че очевидно неоснователните доводи на страните (дори и да са своевременно въведени, а случаят не е такъв), не е дължимо да бъдат обсъждани в мотивите към съдебното решение. Несвоевременно изтъкнатият за първи път в писмената защита от адв. М. довод в случая е и очевидно неоснователен. За да се позове в производството по отчуждаване по ЗОС на хипотезата по чл.208, ал.1 от ЗУТ, съгл. ал.2 от същия, жалбоподателят следва да е подал заявление за изменение на подробния устройствен план на основание чл. 134, ал. 2, т. 1 от ЗУТ. Т. твърдение липсва дори и в писмените бележки по делото, депозирани на 01.07.26 г. (л.164 - л.169 по делото), а още по-малко се сочат или представят доказателства в хода на цялото съдебно производство по оспорване на заповедта за подадено заявление за изменение на ПУП.

Осъществяването на защитата на жалбоподателя е въпрос на преценка на упълномощения от него адвокат, но е желателно тази преценка да почива на действителните факти по случая и на приложимите процесуални и материалноправни норми.

В заключение, изцяло неоснователната молба следва да се отхвърли.

Воден от гореизложеното и на основание чл.176, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ молба с вх. №35962/09.10.2026 г. по регистъра на АССГ, подадена адв. К. М. като пълномощник на жалбоподателя „Прозорец“ ЕООД за допълване на Решение №37592/29.09.2026 г., постановено по адм. дело № 6579/2026 г. по описа на административен съд С. – град.

Решението не подлежи на обжалване (чл.176, ал.2, изр.2-ро във вр. с чл.27, ал.6 от ЗОС.)

СЪДИЯ: